

gjælder der faa at sige ingen Lovbestemmelser, faa at jeg troer, at man kan kalde dem ganske rettløse for Diebliffet. Det er en Sag af Betydning, for det Første for dem, der have Ret til at befare Veien og dernæst for vedkommende Commune. Regulativet vexler hvert 3die Aar; i et Triennium kan en saadan Veie staae paa Regulativet, og i et andet Triennium gaaer den maaskee efter forandrede Forhold eller af andre Grunde ud af Regulativet. Fra det Diebliffet, den er gaact ud deraf, er der Ingen, der bryder sig det Allermindste om den. Klager Nogen over den, faaer han den Bæf, at da denne Veie ikke staaer under offentlig Tilsyn, har det Offentlige ikke dermed at befatte sig. Deraf følger, at man maa benytte Veien, som den er, og at Kommunen maa finde sig i, at det Arbeide og de Omkostninger, der ere anvendte paa den i de 3 Aar, den stod paa Regulativet, ere spillede. Jeg har haft Exempel paa, at man fra en saadan Veie har borttaget Steenklister, som nyligt vare beklædte, og benyttet dem til privat Brug, og at man har ledet Grøfter over Veien og saa fremdeles og derved aldeles ødelagt den. Den anden Klasse af Veie er de private Veie, nemlig de Veie, som kun ere til ubelukkende Brug for een eller flere bestemte Grundbesiddere, og det er egentlig kun disse sidste Veie, som dette Lovudkast omhandler. Naar man nu vil classificere Veiene og afgjøre, om en Veie skal være offentlig eller privat, møder først den Vanskelighed, at dette undertiden slet ikke er nogen let Sag at afgjøre; dertil kommer den Betragtning, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Nogen har Færdselsret paa en Veie eller ikke, er et Spørgsmaal, der henhører og maa henhøre under Domstolene. Der vil nu, saavidt jeg skjønner, Intet kunne være til Hinder for, at Administrationen ordner alt Fornødent med Hensyn til disse Veies Indretning og Anvendelse og bestemmer, hvorvidt de efter deres Bessaffenhed, og efter hvad der for Tiden foreligger, henhøre under den ene eller den anden Klasse, enten under offentlige eller private Veie, naturligtvis med Forbehold af Enhvers Ret til ved Domstolene at søge en Forandring deri bevirket. Det forekommer mig altsaa, for at man skal kunne faae en Ordning paa disse Ting, at der af vedkommende Auto-

ritet maa træffes en Bestemmelse, om en Veie skal betragtes som offentlig eller privat. Hvilke Veie skulle da betragtes som private? For det Første de Veie, om hvilke det er givet, at de alene ere til ubelukkende Brug for visse bestemte Grundbesiddere; dernæst de Veie, om hvilke det vel ikke er givet, at de kun ere til ubelukkende Brug for visse bestemte Grundbesiddere, men om hvilke det ikke vides, at de ere til almindelig Færdsel, og jeg vil ogsaa medtage de Veie, der efter deres hele Charakter væsentlig kun ere til Brug for visse bestemte Grundbesiddere, uden Hensyn til, at enkelte andre i Næ og Fære befare en saadan Veie. Ligeoverfor de Grundbesiddere, for hvis Skyld Veien maa siges at eksistere, kan en saadan aldeles ubetydelig offentlig Færdsel godt betragtes som en Servitut eller Byrde, der paahviler dem med Hensyn til denne Veie. Efterat vedkommende Autoritet saaledes har holdt en Revue over Veiene og derefter er kommen til et Resultat om, hvilke Veie der maa betragtes som private, ere de andre Veie at betragte som offentlige. Disse maae nu efter min Mening alle uden Undtagelse opføres paa Regulativet som offentlige Veie. Det kan jo vel hændes, at der blandt saadanne offentlige Veie findes nogle, der efter de forandrede Forhold ere af en saa ringe Betydning for Færdselen, at det synes ubilligt at paalægge Kommunen nogen- somhelst Byrde med Hensyn til deres Vedligeholdelse. Indtræffer et saadant Tilfælde, hvilket meget let kan skee, forekommer det mig imidlertid, at man vel kunde bestemme, at i saa Fald kunde en saadan Veie med Amtsraadets Samtykke falde bort. Dermed var jo ikke sagt, at Vedkommende, som have Ret til at befare Veien, skulde miste denne Ret; det vilde ikke kunne gaae an og henhørte jo under Domstolenes Afgjørelse; men skulde det skee, at man ikke længer vilde betragte en saadan Veie som offentlig, og at man lod den udgaae af Regulativet, vilde Ulykken derved i Virkeligheden ikke være stor, da alle de, der ere interesserede i Veien, saasom private Grundbesiddere, vilde kunne gjøre deres Ret gjælden med Hensyn til denne Veie som en privat Veie. Det Forhold, der saaledes opstod med Hensyn til disse Veie, jeg her omtaler, behøvede jo ikke